

Kuuhikymmen

OLLAKO RADIKAALI

Milla Purosalo

Viime vuoden lopussa belgialainen piispa Bonny aiheutti hämmästyttä ja tyrmistystä katolisessa kirkossa vaatimalla homoseksuaalisten pariin tunnustamista kirkon edessä. Hän näki ympärillään olevan todellisuuden ja halusi päästä eroon leimaamisen ja ulkopuolelle sulkemisen kierteestä. Vastauksena eräs katolinen opiskelijajärjestö syytti piispa kirkon tunnustuksesta poikkeamisesta ja vaati piispan sekä hänen puolestajensa ekskommunikoimista.

Vain pari viikkoa tämän jälkeen maailma kuohui Pariisissa Charlie Hebdo -lehden toimitukseen tehdyn terrori-iskun vuoksi. Islamisteille kyse oli vuosia kestäneeseen uskonnollisten tunteiden loukkaamiseen liittyvän vihan purkautumisesta äärimmäisessä muodossa. Länsimainen media teki tapahtumasta ennen kaikkea taistelun sananvapaudesta, antaen kritiikittömälle länsimaalaiselle entistä suuremman synn muslimeihin kohdistuvaan ksenofobiaan ja syrjintään. Eihän kukaan vitsistä voi suuttua?

Tapauksia yhdistää se, että memmissä on tavallaan kyse uskontoon liittyvästä radikalismista. Radikalismista, joka on niin tyyppillistä omalle ajallemme. Mikään uskonto ei anna oikeutusta väkivaltaan: ei antanut kristityille ristiretkiajan Euroopassa tai vuoden 2001 terrori-iskujen tekijöille New Yorkissa, eikä anna sotilaille kansallisuudesta tai uskontokunnasta riippumatta tämän päivän Irakissa, Palestiinassa tai Syyriassa. Samalla tavalla suuntaan tai toiseen kulkeva radikalismi ei anna kenellekään oikeutta henkiseen tai hengelliseen väkivaltaan, oli mollattavana sitten ”konservatiivi” tai ”liberaali”, kristitty tai muslimi tai ateisti, homoseksuaali tai heteroseksuaali.

VAI EIKÖ OLLA?

Teologeina meidän tehtävämme on toimia sovittelevina osapuolina uskontoon liittyvissä ristiriidoissa. Teologeina meidän on opittava pääsemään lapsellisen konservatiivi-liberaali-jaottelun yli ja kunnioittamaan toisten eriäviä mielipiteitä sen sijaan, että ainoastaan suvaitsimme niitä. Se ei ole helppoa, sillä keskusteluissa ovat usein läsnä monimuotoiset ja herkätkä uskonnolliset tunteet, myös omamme. Lisäksi joudumme ottamaan riskin, että joku suuttuu, ja yleensä joku suuttuukin. Kristittyjä kehoitetaan löytämään lähimmäisessään Kristuksen kasvot, riippumatta siitä oliko henkilö ”liian konservatiivi tai liberaali”. Puhtaalla järjelläkin ymmärtää, että kaikkien kanssa on hyvää tulla toimeen ja että ”ei kukaan voi ajatella noin” on huono asenne.

Vuonna 2015 Kyyhkynen pyrki entistä vahvemmin tuomaan esille kirkon ja yhteiskunnan moniäänisyyttä. Tämä toivottavasti näkyy sekä toimituskunnan että artikkeleiden vaihtelevina näkökulmina.

Vaikka sananvapauden näkökulmasta Charlie Hebdolla oli täysi oikeus pilakuviensa julkaisemiseen, sananvapaudellakin on rajansa: hyvän maun rajat. Lienee aiheellista miettiä, täyttääkö muutenkin silmätikkuna ja kärjistetyssä asemassa olevan vähemmistöuskonnon pyhinä pidetyillä asioilla vitsaileminen nämä rajat. Kriittinenhan voi olla myös ilman, että loukkaa toista.

Ollako siis radikaali vai eikö olla? Ja millä tavalla? Siinäpä pohdittavaa paaston ajalle.

Sara Järvinen

Tässä numerossa

Päätoimittajilta	2
Pastori viikon verran	4
Hengellinen opiskelijatoiminta	6
Minä Olen –messut	9
Ignatiaaninen retriitti Intiassa	10
Opiskelijoiden kipeä yksinäisyys	12
Haastattelussa Johanna Lumijärvi	14
Kirkko sosiaalisessa mediassa	16
Teologit it-alalla	18
Valokeilassa Lähetyshiippakunta	20
Uskonnon asemasta konflikteissa	22
Raamattuelokuvien vuosi	23
Elämäni opiskelijajärjestössä	24
TYT:n puheenjohtajalta	26

KYYHKYKENEN

Julkaisija

Teologian Ylioppilaiden tiedekunta-yhdistys

Hallituksen puheenjohtaja

Tomi Tabell

Ilmestynyt vuodesta 1853

162. vuosikerta

ISSN 346-2247 (painettu)

ISSN 1458-414X (verkkajulkaisu)

www.tyt.fi/kyyhkynen

kyyhkynen@tyt.fi

TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki

Toimitus

Samuli Suonpää, vastaava päätoimittaja

Milla Purosalo, päätoimittaja

Olli-Pekka Toivanen, toimitussihteeri

Markus Liimatainen, kuvittaja

Toimittajat

Ella Luoma

Matias Koponen

Tiia Orpana

Anu Rask

Jenni Vihtkari

Ossi Hyvärinen

Marko Kivikoski

Emilia Kallioniemi

Kaisa Hemminki

Lauri Savonen

Antti Jääskeläinen

Painopaikka

Vammaspaino, Sastamala

Taitto

Raudasmedia/Joona Raudaskoski

Kannen kuva

Ristintie (2015, digitaaliset tekniikat)

Tekijä: Markus Liimatainen, teol. yo,

TaK (graafinen suunnittelu)

Painos 1000 kpl

Tämä julkaisu on saanut HYY:n

järjestölehtitukea.

OLE IHMISIksi, ÄLÄ RADIKAALI

radikaali

1. adj. (rinn. radikaalinen) perinpohjaisia muutoksia vaativa, äärimmäisyys-henkinen, jyrkkä kumouksellinen.

Charlie Hebdo -lehden henkilökuntaa murhanneita rikollisia ja piispa Bonnya ei yhdistä mikään. Ei yhtään miikään. Eikä niissä ole mitään radikaalia.

Ei piispa mitään kumousta ajanut. Ei se, että piispa vähän hämmentää yleisöä ja kysyy, onko homoseksuaalien syrjiminen ihan varmasti tarpeen vielä nykyisinkin, ole radikaalia. Se on inhimillistä järkipuhetta.

Samuli Suonpää

Eikä radikaalia olla pilapiirtäjän murhaaminenkaan. Ei se, että tapetaan taiteilija, ole erityisen uusi ja maailmaa mullistava keksintö. Ei sillä mitään muutoksia vaadita. Päinvastoin, se on osa järjestelmää.

Ja mitä niihin Charlie Hebdon pilakuviin tulee, niin eivätpä olleet radikaaleja nekään. Ne olivat typeriä ja lapsellisia. Eikä niissä ollut pahinta se, että ne loukkasivat jonkun uskonnollisia tun-

teita vaan se, että ne toiseuttavat. Ne vahvistavat ennakkoluuloa ihmisryhmien eroista, rakentavat aittaa meidän ja muiden välille. Ja tietysti se, että ne olivat taiteellisesti ala-arvoista paskaa.

paskaa

1. uloste, sonta; myös yl. liasta

Kuv. Puhua, jauhaa paskaa joutavia, perättömiä, roskaa.

Olen liian vanha ja liian väsynyt yrittääkseni olla radikaali. Ihan riittävästi tekemistä siinäkin, kun yritän olla ihmisiksi.

PASTORI VIIKON VERRAN

Heikki Hesson hyppäys teologian opiskelijan hupparista pastorin kasukkaan oli nopea. Hän palautti Religious Roots of Europe -maisteriohjelmassa kypsyttelämänsä gradun 31. lokakuuta ja löysi itsensä Länsi-Porin seurakunnan työhaastattelusta jo marraskuun neljäntenä. Samana iltana hän sai tietää saaneensa työpaikan. Sitten oli kiire tavoittaa sapattivapaalla ollut graduohjaaja Antti Marjanen opintojen rekisteröimislomakkeen allekirjoittamista varten, huolehtia kaikkien opintojen rekisteröinnistä, varata aika piispan haastatteluun, antaa saarna- ja vuorovaikutusnäytteet omaan seurakuntaan ja palauttaa liuta papereita. Vanha koti täytyi irtisanoa ja vuokrata uusi Porista. ”Se meni tosi tiukasti, deadline deadline!”, Heikki kuvaa muutaman kuukauden takaista hyppäystä teologian opiskelijasta pastoriksi.

Tiia Orpana

Haku päällä

”Huonoista mahdollisuuksistani vähiten huono oli hakea tänne”, Heikki kertoo Länsi-Porin seurakuntaan hakemisesta. Kivistyvässä kilpailussa vasta vihittävät teologian maisterit eivät ole seurakunnille halutuimpia työntekijöitä, mutta neljän vuoden takainen seurakuntaharjoittelukokemus samasta seurakunnasta antoi Heikille itseluottamusta hakea Poriin lapsityön pastoriksi: ”Kyllä se harjoittelu painoi tosi paljon. Ilmeisesti jotain olin tehnyt siinä oikein.”

Väliotsikko 2: Sunnuntai 18.1. – vihkimys

Vihkimispäivä oli Heikille merkityksellinen, mutta hän ei halua nähdä sitä elämänsä käännekohtana: ”Ei se minussa ihmisenä nyt kauheasti mitään muuttanut.” Heikin kokemuksen mukaan käten pään päälle laskeminen ei ollut kuitenkaan mikään hento kosketus. Ikiaikainen kristillinen symboliikka antoi Heikille henkisiä välineitä viran vastaanottamiseen. Hän koki Jeesuksen sanat ”Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt” (Matt. 11:28-30) messutilanteessa elävinä: harteille aseteltu stoola oli kuin ies, ja Kristus oli läsnä sanomassa sanansa hänelle. Helsingistä Turkuun asti matkanneiden opiskelukavereiden ja muiden läheisten läsnäolo messussa tuntui hyvältä. Heidän tukensa lisäksi Heikkiä auttaa nöyryys itseään suuremman edessä: ”Ehkä kaikkein kivointa on ollut ajatella, että tämä on työ, jossa on itse vain välikappale.”

Maanantai 19.1. – vapaalla

Heikin ensimmäinen päivä pappina oli ruumiin ravintoa – liikuntaa. Niin seurakunnan perehdyttäjä kuin aiemmin papiksi

vihityt kaverit olivat neuvoneet Heikkiä vieraamaan oman ajan etukäteen kalenteriin, joten Heikki haki vauhtia ensimmäiseen työviikkoonsa urheilemalla.

Tiistai 20.1. – hallintohäikkää

Seuraava päivä avautui Heikille moninaisena. Oli siirrettävää tietoa seurakunnan internetsivuille ja muuta ”hallintohäikkää”, kastetoimituksen hahmottelua ja viime tingassa peruuntunut aikuisriippikoulun tapaaminen. Peruuntuneet kaksi tuntia olisi voinut käyttää vaikka ruokailuun tai urheiluun, mutta Heikki ei malttanut lähteä virastolta tauolle: ”Muistan, etten syönyt kauhean hyvin tuona päivänä. Se on asia, joka pitäisi itse opetella.” Illalla edessä oli vielä seurakuntaneuvoston kokous, jossa Heikki toimi sihteerinä. Kokous toimi ikkunana seurakunnan sisäiseen päätöksentekoon, sen rikkauteen ja ristiriitoihin. Heikki haluaisi olla omana itsenään pappi kaikkia varten: ”Ettei päästäisi itseään liian helpolla. Edessä voi olla tilanne, jossa ainoa vastapuolen kanssa teologisesti yhdistävä tekijä on se, että olemme molemmat kirkon jäseniä ja kristittyjä. Tuolla seurakuntalaisella on oikeus siihen, että pappi palvelee häntä.” Toisaalta työtä ei jaksakaan, ellei pidä kiinni omasta persoonastaan ja rajoistaan. Heikki on valmistautunut siihenkin, että juuri hän ei aina kykene antamaan jokaiselle seurakuntalaiselle heidän tarvitsemaansa hengellistä ravintoa.

Keskiviikko 21.1. – kohtaamisia

Keskiviikkona Heikin työpäivä alkoi perhemessun suunnittelulla lapsityönohjaajan, lastenohjaajien ja kanttorin kanssa. Perhe-

Sen, mitä puhun,
pitäisi olla elämää
ylläpitävää.

Vihkimyksessä ilme vakavana

messussa saarnaamisen ote eroaa oleellisesti paperista luetuista pitkistä saarnoista – ovathan kuulijoina lapset vanhempiin. ”Oli tosi tärkeää, että sen sai tehdä rauhassa”, Heikki kiittelee. Suunnittelun jälkeen työpöydällä odotti eilisen kokouksen pöytäkirja puhtaaksi kirjoittamista varten. Iltapäivällä Heikki suuntasi ensimmäiseen kastekeskusteluunsa. ”Tuo oli semmoista papin ydintyötä: ihmisten tapaamista, sakramenttiin valmistautumista. Ja seurakuntaan liittämistä”, Heikki intoilee. Hänen mukaansa teologisessa koulutuksessa kypsyvä paradoksien taju voi auttaa esimerkiksi kastekodin keskelle menemisessä. Synnytys ja syntymä voivat tuoda perhe-elämään muitakin kuin iloisia sävyjä.

Torstai 22.1. ja perjantai 23.1. – hetkellinen paluu opiskelija-arkeen

Heikki vietti loppuviikon vapaansa Helsingissä: näki ystäviä, kävi kirjastossa lainaamassa teologiaa ja palauttamassa viimeistä gradukirjallisuutta.

Lauantai 24.1. – sakramentin äärellä

Lauantaina Heikin työviikko jatkui monen muun suomalaisen aloitellessa viikonloppuaan. Aamupäivällä oli kiihdehdittävä kirkolle hakemaan alba ja stoola ennen siellä alkanutta muistotilaisuutta. Sitten Heikki huomasi, ettei ollut tallentanut kastepuhetta ja kasteen johdantosanoja tietokoneelleen. ”Se on aika saavutus, ja tätä on tapahtunut mulle ennenkin muun muassa graduprosessin aikana”, Heikki tunnustaa. Ei auttanut kuin kirjoittaa puhe uudelleen ennen saman päivän kastetta. Ennen kasteen sakramenttia Heikin tapasi perheen ja kummit sekä tasapainoili oman jännityksensä kanssa. Hän päätyi viettämään kastekodissa lopulta kolme tuntia, mihin papilla ei yleensä ole aikaa. ”Siinä sai palvella ja olla osa niiden ihmisten iloista juhlaa”, Heikki kertoo kiittollisena. Monenlaisiin tilanteisiin heittäytyminen on papin ydinosaamista: ”Papin homma on tosi käytännöllistä. Teologisessa oppii kirjoittamaan, ja puheen voi kirjoittaa valmiiksi, mutta se pitää vielä puhua seurakuntalaisille tiettyssä tilanteessa.”

Sunnuntai 25.1. – seurakunnan keskellä

Pyhäaamuna Heikki toimi ehtoollisavustajana eteläpohjalaisen kirkkopyhässä ja jatkoi sieltä onnittelukäynnille vanhainkodissa asuvan, jo puhekykynsä menettäneen seurakuntalaisen luo. ”On ihmisiä, joita eivät läheiset käy lainkaan katsomassa, joten tällainen on tärkeää”, Heikki kuvaa. Hänen työnäkynsä mukaan pappi ei voi mestaroida seurakuntalaisten uskoa, vaan jokainen on viime kädessä yksin oman uskonsa ja jumalasuhteensa kanssa. Papin ainoa auktoriteetti on Jumalan armon ja ihmisen arvon julistaminen seurakuntalaisille. ”Sen, mitä puhun, pitäisi olla elämää ylläpitävää”, Heikki näkee. Sunnuntain työpäivä jatkui vielä Porin hämmessuilla. Heikki on tyytyväinen siihen, ettei kirkko enää pyri ohjailemaan elämää ylhäältäpäin vaan on vankasti sitoutunut ihmisten arkeen. ”Papin työ ei ole voittaa sieluja tai ihmisiä kirkolle, vaan tuoda toivoa, että edes yhden päivän jaksa eteenpäin”, tuore pastori tiivistää.

”Ehkä kaikkein kivointa on ollut ajatella, että tämä on työ, jossa on itse vain välikappale.” –Hesso

USKONTODIALOGIA, EKOTEOLOGIAA JA MESSUJA – HENGELLINEN OPISELIJATOIMINTA

Hartausvaelluksella.

Riki Kuivalainen

Hengellinen opiskelijatoiminta – mitä se on? Tunnustuksettomassa pohjoismaisessa yliopistossa sitä tuskin löytyy yliopistolta, vai löytyykö? Kyyhkysen toimittajat haastattelivat kolmea Kirkko & Kampus -toiminnassa mukana olevaa opiskelijaa ja totesivat, että yliopiston hengellistä opiskelijatoimintaa löytyy, kun sitä etsii. Työmuotojen kirjavuus yllätti: mahdollisuuksia on koirakävelyistä uskontodialogiin.

Eläinlääketiedettä opiskeleva Jenni Nieminen on ollut aktiivisesti mukana yliopistopappien järjestämässä toiminnassa. ”Erityisesti koirakävelyt ovat olleet kivoja. Kun on ollut mukana useamman vuoden, on oppinut tuntemaan porukkaa.” Maanantai-illan koirakävelylle tullaan yleensä oman koiran kanssa, mutta toki myös ihmiset ilman koiraa ovat tervetulleita. ”Lauralla, kävelyjä järjestävällä papilla, on itsellään kaksi koiraa. Niitä saa sitten ulkoiluttaa, jos ei ole omaa mukana.” Jenni kertoo. ”On helppo tulla mukaan, kun omaa koiraa ei tarvitse jättää yksin pitkän koulupäivän jälkeen.” Yhteislenkillä jutellaan kaikenlaista, usein vähemmän hengellisistä asioista: ”Kävellessä keskustellaan ihan tavallisista jutuista – opiskeluista, harrastuksista ja ajankohtaisista uutisista, sekä tietysti koirista.”

Ennen joulua järjestettävää eläinten jouluhartautta Jenni kuvailee hauskaksi tilaisuudeksi. ”Viikin kirkon pihassa pidetyssä hartaudessa lauletaan eläinaiheisia joulu-

Kaisa Hemminki

Emilia Kallioniemi

lauluja ja rukoillaan eläinten puolesta. Myös lyhyt puhe liittyy eläimiin. Tarjolla on glögiä ja koirankeksejä, minkä jälkeen lähdetään vielä yhdessä kävelylle.” Hartauteen saa tulla oman lemmikin kanssa, mutta mukana on Jennin mukaan ollut paljon ihmisiä myös ilman lemmikkiä. ”Yleensä paikalla on ollut noin kaksikymmentä koiraa, kerran oli yksi kissa”, hän nauraa. ”Joillakin on mukana lemmikin kuva ja muistot siitä”, Jenni kertoo.

Kerran kuussa järjestetyt ekoteologiaillat ovat Jennin mukaan aina synnyttäneet hyviä keskusteluja. ”Ilta on jostakin luontoon liittyvästä aiheesta usealla kirkolla kuukauden eri päivinä.” Aluksi on lyhyt alustus, jonka jälkeen aiheesta keskustellaan yhdessä. ”Kerran aiheena oli ’Onko eläin Jumalan kuva?’ Keskustelimme muun muassa siitä, pääsevätkö eläimet taivaaseen ja mitä niistä mainitaan Raamatussa.” Toinen Jennin mieleen jäänyt teema on ollut kysymys luonnon pyhydestä.

Ekoteologiailloissa on Jennin mukaan käynyt hyvin vaihtelevan ikäistä väkeä, itse hän kokee olleensa nuorimmasta päästä. ”Ihmisiä on vähän, eikä mitään ääriryhmiä ole tullut esille”. Aiheet ovat kuitenkin herättäneet myös vastakkaisia mielipiteitä. Jenni kertoo aina saaneensa uusia näkökulmia asioihin, joista on jo muodostanut jonkinlaisen näkemyksen. ”Mietin teemaa usein pyörräillessäni kirkolle, mutta illan jälkeen mielipide saattaa olla ihan toinen. Opetus avaa asiaa aina enemmän kuin oma pohdinta.” hän pohtii. ”Siellä ei kuitenkaan anneta mitään oikeita vastauksia, vaan pääpaino on keskustelussa, mikä on hyvä.”

Neljä vuotta teologiaa opiskeleva Riki Kuivalainen on löytänyt yliopistopappien järjestämästä toiminnasta paitsi matalan kynnyksen hengellisen kohtaamispaikan, myös vahvistusta omalle pappisidentiteetilleen.

Kallion kirkossa tiistaisin järjestettävää opiskelijamessua Riki kuvailee erilaiseksi ja nuorekkaaksi – kirkko täyttyy pääosin alle

Opiskelijoita todella toivotaan paitsi kävijöiksi myös toteuttajiksi.

Emilia Kallioniemi

nelikymppisistä, ja kohderyhmä on huomioitu monella tapaa. Messussa esimerkiksi urut on korvattu kitara- ja pianosäestyksellä. Lisäksi tilaisuutta valmistelemaan ja toteuttamaan on toivottu opiskelijoita. ”Opiskelijoiden toteuttamassa messussa on uusia näkökulmia, vähemmän rutiinia”, siellä itsekkin joskus saarnannut Riki pohtii. ”Monet nuoret tykkäävät uudesta, siksi messussa on paljon modernia. Kuitenkin myös perinteistä pitävä voi viihtyä opiskelijamessussa, kyseessä on selvästi hengellinen tilaisuus”, hän lisää.

Yliopistopappien järjestämään toimintaan on Rikin mukaan helppo lähteä vapaaehtoiseksi. Erityisesti pappeudesta haaveilevalle tämä voi olla hyödyllistä myös tulevaisuuden kannalta. ”Kynnys lähteä toimijaksi on erittäin matala, kun messussa ei ole paljon väkeä ja opiskelijoita todella toivotaan paitsi kävijöiksi myös toteuttajiksi.”

Riparin kertausharjoitukset on ollut Rikille tärkeä lepoetki arjen keskellä. Kyseessä on syksyisin järjestetty viikonlopun mittainen retriitti, jonka aikana pohditaan uskoa ja Jumalaa, luetaan Raamattua, hiljennytään ja vietetään rentoa vapaa-aikaa. Kertausharjoituksilla isosenakin toiminut Riki on ollut mukana kolmesti ja aikoo palata myös ensi syksynä.

”Koska retriitillä käy vuosittain jonkin verran samoja ihmisiä, ohjelmassa on aina jotakin erilaista ja uutta.” Viikonlopun aikana keskitytään rentouteen ja lepoon – oppitunteja ei perinteiseen riparityyliin ole. ”Meditoidaan, ulkoillaan ja lauletaan Punaisesta veisukirjasta. Onnistunut riparikokemus ilman nuoruuteen kuuluvaa sähellystä”, Riki pohtii. ”Kerran vedin gospelbicciä ja joskus kamppailulajityyppistä”, hän muistelee pitämiään liikunnallisia hartauksia. Mieleen on jäänyt myös harjoitus, jossa luomiskertomusta käytiin läpi teatterin keinoin. ”Esitin häpeää ja liihottelin ympäriinsä syntiinlankeemuksen jälkeen”, hän nauraa.

Rennon ohjelman lomassa retriitillä on käsitelty myös hankalia ja vaikeita asioita. Viikonlopun aikana on syntynyt ilmapiiri, jossa on helppo puhua syvistäkin aiheista. ”Sopivan hartaudesta aikuisempaan makuun”, Riki tiivistää retriitin merkityksen.

Riki Kuivalainen kuvaa hengellistä opiskelijatoimintaa matalan kynnyksen hengelliseksi kohtaamispaikaksi.

Interfaith Café kokoaa eri uskontokuntiin kuuluvia nuoria aikuisia.

Helmi Saarela

Yliopistopappien järjestämän toiminnan kautta Riki on päässyt toteuttamaan erilaisia hengellisiä tilaisuuksia. ”Esirukousta pohtiessa ja hartauksia tai opiskelijamessun saarnaa kirjoittaessa asioita tulee miettineeksi paljon syvemmin kuin yksin.” Vapaaehtoisuuden myötä hän on paitsi saanut vahvistusta omalle spiritualiteetilleen, myös oivaltanut oman kutsumuksensa. ”Olen ymmärtänyt, mitä todella haluan tehdä.”

Konkreettisenä esimerkkinä yliopisto-opiskelijoiden välisestä uskontodialogista toimii muun muassa Kirkko&Kampus-työn ja Suomen Kristillisen Ylioppilasliiton (SKY:n) yhteisesti järjestämä kerran kuussa kokoontuva Interfaith Café. Kruunuhaassa SKY:n toimistolla järjestetävään dialogikahvilaan eri tavoin uskovat opiskelijat tai muuten uskontodialogista kiinnostuneet voivat kokoontua yhteen siemailemaan kahvia ja keskustelemaan solidaarisuuden ja vuorovaikutuksen hengessä. ”Tilaisuudella on yleensä teema ja alustus, jonka pohjalta keskustelua lähdetään rakentamaan”, SKY:n pääsihteeri Minna Mannert selostaa. Esimerkiksi helmikuun illassa keskustelun alustuksena toimi Ruth Broyde-Sharonen elokuva ”God & Allah Need to Talk: A Film for Healing and Reconciliation”, joka kuvaa juutalaisten, kristittyjen ja muslimien rauhanponnisteluista New Yorkin terrori-iskujen jälkeisessä USAssa.

“

Esirukousta
pohtiessa ja
hartauksia tai
opiskelijamessun
saarnaa
kirjoittaessa
asioita tulee
miettineeksi
paljon syvemmin
kuin yksin.

Tästä huolimatta Mannert lisää painokkaasti, että Interfaith Café on erittäin matalan kynnyksen toimintamuoto, eivätkä tapaamiset todellakaan koostu akateemisista puheista tai korkealentoisista dogmaattisista väittelyistä: yliopistot ovat sitä varten.

Käytännössä kahvila tarjoaa opiskelijoille mahdollisuuden ruohonjuuritason keskusteluun, jossa voidaan pohtia eri uskontojen näkemyksiä ja tutustua toinen toisiinsa. Illan päätteeksi pidetään päätöshetki, jossa voidaan lukea eri uskontojen perinteisiä tekstejä. ”Mitään valmiita malleja toiminnalle ei ole. Selvää kuitenkin on, ettemme voi esimerkiksi rukoilla yhdessä. Tilaisuutta ei myöskään voi verrata kristilliseen hartauteen. Tärkeintä on uskontoperinteiden kunnioitus.”

Kiinnostusta löytyessä voidaan järjestää myös isompia tempauksia, kuten ekskursioita ja vierailuja. Yhteistyössä ovat mukana myös Helsingin Nuorten uskontodialogiverkosto, Suomen Ekumeenisen Neuvoston Nuorisosaasto sekä Suomen Islamilainen Neuvosto. Tärkeää olisi myös, että opiskelijoita tulee kahvittelemaan kaikilta aloilta.

VALINTOJEN KESKELLÄ

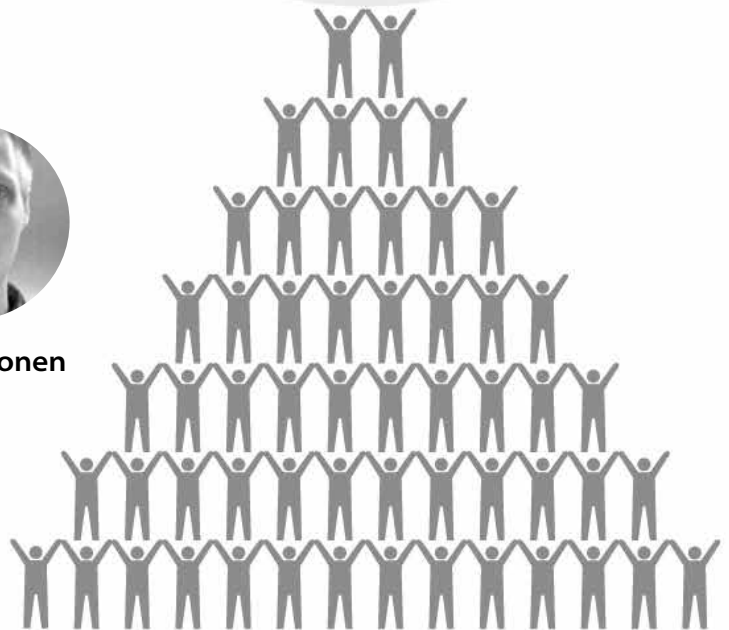
Suomen suurimmassa henkisen alan messutapahtumassa eivät vaihtoehdot lopu. Näytepisteen luona on tarjouksia: Tarot-lukemus 10€, aurakuva 20€, selvännäky 20€. Vieressä huomaan myynnissä astrologiasta kertovia kirjoja. Näiden lisäksi salissa on näytepisteitä muun muassa homeopatialle, enkeliterapialle, magneettikoruille, parannuskristalleille, kehon pH:ta tasapainottaville juomille, spelttivehnälle, rajatiedon kirjallisuudelle, äänihoidolle ja numerologialle.

Minä Olen -messut kertoo internetsivuiltaan olevansa kehon, mielen ja hengen kasvusta kiinnostuneiden kohtaustapaikka sekä kokonaisvaltainen hyvinvoinnin tapahtuma. Näytteilleasettajia on messuilla noin 200, joiden lisäksi tapahtumassa pitää esityksiä myös 15 luennoitsijaa, aiheinaan esimerkiksi raja-alueen tieteen tuoreet läpimurrot tai kiinalainen itsehieronta.

Erilaiset vaihtoehtoiset tuotteet, hoidot ja ajatusmaailmat ovat messuilla esillä sulassa yhteisössä, eikä uskonnollista materiaalia eroteta ei-uskonnollisesta. Messuilla esillä olevien New Age -liikkeiden tarjoama hengellisyys ei monestikaan ole dogmitettua, eikä sisällä juuri opillista sisältöä. Tärkeintä menetelmissä on niiden toimivuus käytännössä. Päämääränä on kokonaisvaltainen kehon ja hengen hyvinvointi. Pyhän on korvannut ”wellness”, jossa hengellisen ja maallisen rajapinta voi olla todella vaikea, ellei suorastaan mahdoton löytää. Tämä on mahdollistanut uskonnollisen sisällön esiintymisen muun muassa muutoin tunnustuksettomissa aikakauslehdissä. Esimerkiksi Voi Hyvin -lehti kirjoitti taannoin jutun energiaparantajakoulutuksesta. Helppoa ei ole myöskään välttää kirjoituksia esimerkiksi joogan eheyttävistä vaikutuksista, hengellisestä astrologiasta puhumattakaan. Minä Olen -messut on yksilökeskeisen aikakauden lapsi. Siellä jokainen nähdään täysin ainutlaatuisena, kaikista muista erilaisena yksilönä. Auratransformaatiopisteen luona minulle kerrotaan, miten jokaisen kokemukset, historia, tunteet, genetiikka ja ihmissuhteet ovat niin erilaisia, että on harhaa yrittää pitää ihmisiä samanlaisina. Näin ei myöskään kukaan messuesittelijöistä pidä harjoittamaansa menetelmää universaalisti totena. Menetelmä voi olla totta jollekulle

Lauri Savonen

Markus Liimatainen

”Minä Olen -messut on niin sanotun irtokarkki-uskonnollisuuden tyyli puhdas esimerkki.”

jossain elämän vaiheessa, mutta ei koskaan kaikille. Kukaan ei voi syyttää toista hänen valinnoistaan tai väittää mitään uskomusta toista paremmaksi.

Minä Olen -messut on niin sanotun irtokarkki-uskonnollisuuden tyyli puhdas esimerkki. Tässä karkkikaupassa jokainen kävijä saa kerätä juuri hänelle sopivan pussillisen niitä hengellisiä elementtejä, joista pitää eniten. Valinta on aina yksilöllinen. Valmiit, kaikille samanlaiset karkkipussit edustavat vanhaa, ahdasmielistä ihmiskäsitystä julistavaa ja paikoilleen jäänyttä uskonnollisuutta. Minä Olen -messuilla uskonnollisuus on yksinomaan yksilön, ei yhteisön vastuulla. Tämä näkyy hyvin jo tapahtuman nimessä: ”Minä Olen.” Ero on suuri perinteisen uskonnollisuuden ajatuksen: ”Me olemme”.

RISTIINNAULITUN JÄLJESSÄ IGNATIAANINEN RETRIITTI INTIASSA

”Kristuksen sielu, pyhitä minut. Kristuksen ruumis, pelasta minut. Kristuksen veri, huumaa minut. Kristuksen kyljen vesi, pese minut. Kristuksen kärsimys, vahvista minut. Hyvä Jeesus, kuule minua. Haavoihisi kätke minut. Älä salli minun erota sinusta. Pahalta viholliselta varjele minut. Kuolemani hetkellä kutsu minut. Ja käske minun saapua luoksesi, että pyhiesi kanssa ylistäisin sinua lankaikkisesta iankaikkiseen.”

Anima Christi on 1300-luvulta peräisin oleva rukous, jota siteerattaessa usein virheellisesti mainitaan sen olevan peräisin Íñigo Oñaz López de Loyolan eli Pyhän Ignatius de Loyolan kynästä. Se on kuitenkin rukous, jota Ignatius rakasti. Lukemalla ja erityisesti rukoilemalla sen pääsee tuntemaan sitä Kristuksen imitoimisen ja häneen samaistumisen mystiikkaa, josta Hengellisissä harjoituksissa on kyse.

Kävin itse läpi 30 päivän mittaisen retriitin Intian Mumbaissa vuoden 2014 helmi-maaliskuussa. Sen aikana ollaan täydessä hiljaisuudessa lukuun ottamatta päivittäistä messua ja lyhyttä keskustelua ohjaajan kanssa. Minulle noista päivistä jäi käteen vahva usko hengellisen ohjauksen tarpeellisuuteen, 300 käsinkirjoitettua sivua päiväkirjaa sekä halu edistää ignatiaanisen hengellisyyden ymmärrystä protestanttisissa maissa. Sain viettää retriitin Intiassa 60 vuotta asuneen espanjalaisen jesuiittapapin siipien suojassa. Hänen sydämelinen esimerkinsä ja radikaalisuutensa köyhyyden vastaisessa taistelussa tekivät minuun syvän vaikutuksen. Myös päivittäin jakamamme ehtoollinen alkoi tulla minulle todeksi Anima Christin säkeiden ilmaistemalla tavalla. Yhtäkkiä kaikki uskonnolliset raja-aidat olivat poissa ja jäljellä oli vain kaksi pyhiinvaeltajaa. Toivon todella, että myös Suomessa henkilökohtaisesti ohjatut retriitit yleistyisivät. Se on tapa, jolla Ignatius alunperin tarkoitti Harjoituksensa läpikäytäväksi.

Kirjoittamisen sopivuus retriitin aikaiseksi reflektointikeinoksi yllätti minut. Kirjoitin säännöllisesti joka päivä ja huomasin sen olevan minulle paras tapa käsitellä retriitin aikana esiin nousseita kipeitäkin asioita. Koska retriitin ohjaaja ei ole paikalla sielunhoitoa varten, ei ole tarkoituksenmukaista viedä hänelle sielun taakkoja ja käydä 30 päivää sielunhoidollisia keskusteluita. Kirjoittaessani elämäni asioista koin kohtaan Jumalani ja vieväni asiani suoraan hänelle.

Ignatius itse antoi seuraavan ohjeen

Antti Jääskeläinen

**Retriitti
yllätti myös
herkistämällä
näkemään
luomistyön
kauneuden
ympäriini.**

harjoitusten antajalle varoittaen tätä pyrkimästä vaikuttamaan ohjattavaansa: ”...tällaisissa hengellisissä harjoituksissa on Jumalan tahtoa esittäessä sopivampaa ja paljon parempaa, että Luoja ja Herra itse on yhteydessä hurskaaseen sieluun syleillen häntä rakkaasti omaksi ylistyksekseen ja valmistuen häntä tielle, jolla tämä voi yhä paremmin palvella Jumalaa vastedes.” Kirjoittaminen ja myöhemmin myös valokuvaus auttoivat minua kohtaamaan Luojaani, jollekin toiselle muu keino voi sopia paremmin.

Retriitti yllätti myös herkistämällä näkemään luomistyön kauneuden ympärilläni. Kaikki alkoi eräästä sitä käsittelevästä raamattumeditaatiosta. Luettuani tekstin en jäänyt kiinni istumaan kappeliin, vaan otin kameran käteeni ja lähdin ottamaan kuvia retriittikeskukseen kukista ja puista. Olin kävellyt samat polut monta kertaa aiemmin, mutta olin kulkenut silmät kiinni. Vasta kun pysähdyn mieli hiljentyneenä ikuis-tamaan kaikkia pieniä yksityiskohtia, aloin huomata kauneuden ympärilläni. Olin haltioitunut.

Ignatiuksen alkuperäiset toverit muistelevat hengellisen isänsä esimerkkiä Pedro de Ribadeneiran Ignatiuksen elämäkerrassa: ”Nähdessään jonkun kasvin, kukkasen, lehden, pensaan, hedelmän tai jopa pienen hyönteisen, tuo näky saattoi viedä hänet kontemplatioon – josta hän sitten ammensi aiheita hengelliseen ohjaukseensa.” Sain kokea jotain samaa kuin Ignatius: yhteyttä Luojaan ja luodun välillä ilman välikäsiä.

Kirjoittaja on teologian kandidaatti, kuusi vuotta helluntaiseurakunnan pastorina Kotkan Karhulassa työskennellyt kirjailija, näyttelijä ja vapaa toimittaja. Parhaillaan hän valmistelee kirjaa Ignatius de Loyolasta ja hänen Hengellisistä harjoituksistaan.

Rukous ja ensimmäinen lainaus: Hengellisissä harjoituksia / Ignatius de Loyola. Suom. Seppo A. Teinonen.

Kirjoittajan kuva: Antti Tepponen

LOHDUTTOMUUTTA JA HÄPEÄÄ

OPISKELIJOIDEN KIPEÄ YKSINÄISYYS

Kuka lohduttaisi Nyytiä? – lausahdus on monelle korkeakouluopiskelijalle tullut tutuksi Tove Janssolin satujen kautta. Näitä Nyytin kaltaisia yksinäisiä hahmoja voimme löytää myös yliopistolta ja sen eri tiedekunnista. Vuonna 2013 tehdyn opiskelijabarometrin mukaan yliopisto- ja ammattikorkeakouluopiskelijoista 35 prosenttia tuntee joskus ja 10 prosenttia usein tai jatkuvasti olonsa yksinäiseksi. Nyyti-järjestössä toimiva sosiaalipsykologi Päivi Maria Väisänen toteaa yksinäisyyden koskettavan yllättävän montaa korkeakouluopiskelijaa.

Yksinäisyyden syitä on yhtä monia kuin on yksinäisiä ihmisiä. Sosiaalipsykologi Päivi Maria Väisänen on varovainen puhuessaan syistä, jotka ovat johtaneet yksinäisyyteen: uusi paikkakunta, ujous, sosiaalinen jännittäminen, koulukiusaaminen, mielenterveyshäiriöt, vakava sairastuminen tai vammautuminen. Väisänen tahtookin muistuttaa, että opiskelijoilla on todella erilaisia tarinoita yksinäisyytensä taustalla. Järjestön toimintaan kuten hengailuiltoihin tai nettikeskusteluihin osallistuvien naisten ja miesten tasapuolinen läsnäolo osoittaa, ettei yksinäisyydelle ole sukupuoli- tai tiedekuntarajoja.

Yksinäisyys tuottaa monille häpeää, ja sitä on vaikeaa myöntää. Voisi siis ajatella, että siihen liittyy tunne epäonnistumisesta. ”Yleisesti ihannoidaan, että on paljon menoja ja kavereita. Toiset

Jenni Vihtkari

haluaisivat edes sen yhden hyvän”, toteaa Väisänen puhuessaan yksinäisyyden ja sosiaalisten ihanteiden välisestä suhteesta. Monille yksinäisyydestä kärsiville opiskelijaelämä on tuottanut pettymyksiä: ”Moni koulukiusattu oli uskonut, että opiskelijaelämä vihdoin tarjoaisi kavereita.” Hän kertoo joidenkin opiskelijoiden kokevan, että yliopistossa on vaikeaa tutustua uusiin ihmisiin: ”Usein opiskelijat pohtivat miten ja missä saisivat aloitettua keskustelun.” Väisänen lisääkin vielä, että suomalaisessa kulttuurissa vieraille puhuminen on jo itsessään vaikeaa.

Uudet opiskelijat ovat kokeneet tuutoritoiminnan korkeakouluissa pääosin hyväksi, mutta esimerkiksi tapahtumien alkoholikeskeisyys ei innosta kaikkia. Väisänen mukaan osalle opiskelijoista on jäänyt kuva, että on olemassa

vain yksi vaihtoehto: ”Jos et juo, niin älä tule.” Väisänen korostaakin: ”Jos kaikki tapahtumat ovat alkoholikeskeisiä, niin ne kääntyvät vielä itseään vastaan.”

Yksinäisyyden kokemuksia on monentyyppisiä: monet saattavat tuntea itsensä yksinäiseksi, vaikka olisi kavereita ympärillä. Toiset ovat Väisäsen mukaan todella yksin – heillä ei ole edes läheisiä perhesuhteita. Hän pitää asiaa vakavana, sillä yksinäisyys on terveydelle vaarallista. Yksinäisyydestä huolimatta ihmiset jaksavat käydä koulussa ja sosiaalisissa tapahtumissa: ”Aikamoista jakamista se vaatii”, Väisänen kuvailee.

Moni yrittää kovasti saada kavereita yksinäisyydestä ja ulkopuolisuuden tunteesta huolimatta, mutta tuloksetta. Nyytin yksinäisyys-internetvertaistutkimuksessa eräs opiskelija kuvailee tilannettaan: ”Olen huomannut, että kaikissa yhteisöissä, oli sitten peruskoulu, armeija tai korkeakoulu, sama kaava tuntuu toistuvan. Tulen hyvin toimeen kaikkien kanssa, mutta jotenkin siitä kaikesta jää se viimeinen silaus, että oltaisiin oikeasti kavereita. Siis sellaisia, että voisin oikeasti soittaa huolettomasti heille ja pyytää heitä bisselle ilman, että tunnen jonkinlaista ’häpeää’, että halu-aako joku kanssani lähteä ulos.”

Kun vaarana on putoaminen, kuka ottaa kiinni?

Aarnilla on yli 10 vuoden kokemus opiskelusta yliopistossa ja eri tiedekunnista. Opiskelun tuomat haasteet ovat hänelle tuttuja. Miltä tuntuisi toimia päätoimisena opiskelijana ja yrittää masennuksen ja sosiaalisen ahdistuksen keskeltä löytää opiskeluihinsa mielekkyyttä? Aarnille tämä on ollut arkipäivää lähes koko hänen opiskelunsa ajalta.

Kun katsoo ympärillään kulkevia ihmisiä, kaikki näyttävät kovin tavallisilta opiskelijoilta. Moni heistä näyttää tyytyväisiltä. Harvemmin tuttu opiskelija on myöntänyt olevansa onneton tai jännittävänsä työskentelyä ryhmätilanteissa. Todellisuudessa masennukselle tai ahdistukselle ei ole kasvoja. Tämän voin itsekin todentaa katsoessani Aarnia. Hän hymyilee ja selittää tohkeissaan tämän hetken korkeakoulupolitiikasta. Aarni kyllä myöntää, että elämä on alkanut tuntua paremmalta. Keskustelun käännyessä vuosia sitten alkaneeseen masennukseen, hänen kasvojensa ilme muuttuu vakavaksi.

“
”Kyllä täällä aika yksin on.”

Aarni on kaivannut peruskoulusta ja lukioista asti opinnoilta mielekkäitä haasteita, mutta yliopistossa kaksi vuotta opiskeltuaan hän pettyi kovasti. ”Se olikin samaa ulkoa opettelua”, Aarni toteaa. Loppujen lopuksi opintojen tarjottavuus ja ahdistus ruokkivat toinen toisiaan, mikä johti hänen sanojensa mukaan syrjäytymiseen. ”Iski iso motivaatiokriisi ja mietin, onko tässä mitään järkeä. Tajusin, että olen opiskellut viisi vuotta enkä ole saavuttanut oikeastaan mitään.”

Aarni on jälleen fuksi ja pystyy hyvin tunnistamaan uuden opiskelijan vaikeudet sopeutua yliopiston järjestelmiin. ”Opiskelu vaatii kokonaisvaltaista sopeutumista. Pitää omaksua lyhyessä ajassa paljon tietoa. Omaksua sosiaalinen verkko ja opetussuunnitelma”, hän muistelee. Masennuksen ja ahdistuksen keskellä taistelleelle Aarnille uudessa tiedekunnassa aloittaminen on parantanut jaksamista. Hän pitääkin erityisen tärkeänä opinnoissa vertaisopiskelijoiden olemassaoloa. Toisaalta myös opinnoista ja ihmissuhteista on vaikeampaa saada uudelleen kiinni, jos niistä putoaa: ”Kyllä täällä aika yksin on.”

Vuosien saatossa Aarni on oivaltanut, että elämään on luotava itse sisältö ja mielekkyys, kuten myös opintoihin. Mies myöntää saaneensa osittain kaipaamaansa mielekkästä haastetta ja mahdollisuuden toteuttaa itseään työstäessään kandia ja gradua. Hän odottaa mahdollisilta jatko-opinnoilta lisää ”näitä mielekkäitä haasteita” ja tilaa omille ajatuksille. Sosiaalisen ahdistuksensa ja seminaarityöskentelyn moninaisten ongelmallisuuksien vuoksi Aarni on jättänyt opintojensa aikana useamman seminaarin kesken. Suurimaksi ongelmaksi hän kiteyttää työskentelyn epämääräiset tavoitteet, jotka aiheuttavat hänelle ylimääräistä stressiä: ”Mietin toiminko ja sanonko oikein, sillä kerran yritin kommentoida sisältöä ja sain tylyn vastaanoton.” Toisaalta Aarni muistelee opponointia, jossa opiskelijalla on ollut asenneongelmia, joihin opettaja ei ole puuttunut. ”Toisaalta mitä palautetta me oikeastaan ikinä saamme? Ainoastaan arvosanan Weboodiin”, hän toteaa keskustelumme lopuksi.

Haastateltavan nimi muutettu.

“
”Masennukselle tai ahdistukselle ei ole kasvoja.”

JOHANNA LUMIJÄRVI

KIRKON HALLINNON POLTTOPISTEESSÄ

Anu Rask

Käytännöllisen teologian yliopisto-opettaja Johanna Lumijärvi on minulle ennestään tuttu kasvo käytännöllisen teologian peruskursseilta sekä tiedekuntaneuvostosta. Haastattelun aikana käy ilmi, että tiedekuntaneuvoston jäsenyys ei suinkaan ole tämän aktiivisen naisen ainoa luottamustehtävä. Aivan hengästyttää kuunnellussa.

Johanna on kahden teologin tytär ja kävi koulunsa Sahalahdella ja Kangasalla. Hän aloitti opinnot teologisessa tiedekunnassa vuonna 1986. Valinta ei ollut itsestään selvä vanhempien teologitaustoista huolimatta, lukion jälkeen kului kaksi vuotta muissa töissä ja omia valintoja pohtiessa. Lukion ainevalinnat pitkä matematiikka, fysiikka ja kemiakaan eivät vielä viitanneet tulevaan uraan. Kun Johannalle vähitellen valkeni, että teologi voisi tarkoittaa muutakin kuin pappia tai uskonnonopettajaa, hän tunsi löytäneensä oman alansa.

Johanna pitää työssään erityisen tärkeänä opettamista ja opetuksen kehittämistä. Esimerkiksi viime syksynä käytännöllisen teologian peruskursseilla opiskeltiin kirkon hallintoa ja kirkkolakia opiskelijälähtöisellä ryhmätyömenetelmällä. Tehtävien aiheet käsittelivät esimerkiksi hautausmaan tai uskonnollisen yhdistyksen perustamiseen liittyviä kiemuroita sekä parisuhdelain seurauksia kirkossa. Johanna kiittelee ihania

Anu Rask

työtovereitaan, joiden kanssa hän voi kehittää ja kokeilla uusia opetusmenetelmiä.

Peruskurssiopetuksen lisäksi lukujärjestykseen sisältyy tänä vuonna uskontokasvatuksen praktikumeja, sielunhoitoa sekä kvalitatiivisten menetelmien kursseja käytännöllisen teologian graduntekijöille. Johanna kertoo kuitenkin valinneensa käytännöllisen teologian pääaineekseen aikanaan hiukan sattumalta. Uskontotiede oli toinen vahva vaihtoehto, ja molempiin aineisiin sattui seminaarivuonna mielenkiintoinen aihepiiri: uskontotieteessä käsiteltiin kuoleman kulttuuria ja käytännöllisessä teologiassa jumalanpalvelusuudistusta, joka tuolloin oli meneillään. Kahdesta kiinnostavasta vaihtoehdosta seminaarin aiheeksi valikoitui lopulta jumalanpalvelusuudistus. Gradunsa Johanna teki vanhoillislestadiolaisten jumalanpalveluselämästä.

Sitten alussa mainittuihin luottamustehtäviin. Niitä on paljon, ja Johannan ajankäyttö painottuu hiukan eri tavoilla eri vuo-

denaikoina. Viikoittaista aikataulua rytmittävät oman seurakunnan luotustamustoimet yhteisessä kirkkovaltuustossa sekä Kirkkonummen suomalaisen seurakunnan seurakuntaneuvostossa, yhteisessä kirkkoneuvostossa ja sen alaisessa taloudellisessa jaostossa, sekä perheasiainneuvottelukeskukseen johtokunnassa. Opetus yliopistolla painottuu syksyyn, joten silloin joutuu osallistumaan kokouksiin heikommin valmistuneena. Kirkolliskokous, jossa Johanna on toiminut edustajana vuodesta 2012, kokoontuu kaksi kertaa vuodessa. Viikko on aina hyvin intensiivinen, joten silloin saavat yliopiston tehtävät puolestaan joustaa.

Ennen kirkolliskokousta Johanna ehti toimia Espoon tuomiokapitulin maallikkojäsenenä yhteensä kahdeksan vuotta, jonka jälkeen ei ole enää mahdollista tulla valituksi. Kirkolliskokousedustajana Johanna toimii tällä hetkellä kirkon uskoon ja oppiin liittyviä asioita käsittelevässä perustevaliokunnassa. Suurena teemana tällä hetkellä on virsikirjan lisävihkon käsittely. Virsiä on käyty läpi ja niistä on tekeillä mietintöjä. Viime elokuussa pidettiin perustevaliokunnan ja käsikirjavalikokunnan yhteinen seminaari, jossa virsiä laulettiin läpi. Aihe on ollut työllistävä mutta kiinnostava. Hedelmällisimmät keskustelut syntyvätkin Johannan mielestä juuri valiokunnan kokouksissa. Kirkolliskokouksen isossa salissa keskustelu on väistämättä erilaista ja puheenvuorot suunnataan muuallekin kuin saliin.

Kirkollisen vaikuttamisen konkarin uran varrelle mahtuu tietenkin monenlaisia aiheita ja keskusteluja. Johanna mainitsee erityisen mieleen jääneinä asioina esimerkiksi tuomio-

kapitulin aikaiset ordinaatiokoulutukset ja pappisvihkimykset. Ordinanttien haastatteluissa oli mahdollisuus kuulla pappisvihkimystä hakevien ihmisten ajatuksia. Oli hienoa nähdä, millä vakavuudella virkaa hakevat suhtautuivat tulevaan virkaansa. Joskus eteen tuli tilanne, jossa tuomiokapitulin piti äänestää vihkimyksestä. Seurakuntaneuvostossa puolestaan kirkolliskokouksen päätös rukoushetkestä parisuhteen solmineiden kanssa aiheutti merkityksellisiä ja mieleen jääneitä keskusteluja. Johanna kokee saneensa luottamustehävissä työskennellessään paljon eväitä myös opetustyöhönsä. Esimerkiksi hallinnon luennoilla hän todella tietää mistä puhuu, kun asiat ovat konkreetisoituneet kirkollisen hallinnon parissa työskennellessä.

Alun perin Johanna toimi Helsingin hiippakunnassa, koska hänen aloittaessaan Kirkkonummen luottamushenkilönä 90-luvun lopulla Espoon hiip-

pakuntaa ei ollut vielä olemassakaan. Silloin pohdinnassa oli, tulisiko perustettavan Espoon hiippakunnan tuomiokapituli Espooseen vai Lohjalle. Keskusteluja käytiin paljon ja mietittiin esimerkiksi sitä, kumpi pienistä keskiaikaisista kirkoista soveltuisi paremmin tuomiokirkoksi. Oli hienoa saada olla mukana oman alueen hiippakunnan perustamisessa. Pidemmän korren veti lopulta Espoo. Siitä Johanna olikin myöhemmin kiitollinen, autoillessaan säännöllisesti tuomiokapitulin kokouksiin.

Johanna Lumijärven hengellinen koti on lestadiolaisessa perinteessä. Suhde juuriin on mutkaton, lapsuuden Hämeessä herätysliike oli melko tuntematon ja perheen erilaisuus joissakin asioissa meni isän pappisuuden piikkiin. Muiden tehtäviensä lisäksi Johanna toimii nykyisin myös Helsingin rauhanyhdistyksen johtokunnassa ja raamatutuluokan opettajana. Herätysliikkeen sanomalehteen Päivämieheen hän on kirjoitellut vuodesta 2007, toiminut välillä kolumnistinakin, ja tällä hetkellä hän vastaa lehtiavustajana kaikista oman alueensa uutisista. Näiden ansioidensa perusteella hän on vetänyt myös yliopistolla painetun viestinnän kurssia.

Erilaisissa tehtävissä toimiessa on saanut usein tuntea olevansa tapahtumien polttopisteessä. Välillä tuomiokapitulissa käsiteltiin asioita ehdottoman luottamuksellisesti suljettujen ovien takana, mutta kuitenkin mediaan päättyivät samat asiat poliisin asiakirjojen kautta. Kävellessämme jo ulos yliopistolta Johanna summaa vielä sen, mikä aktiivisuudessa on kuitenkin ollut parasta: verkostoituminen ja kohtaamiset hyvin monenlaisten eri puolilla Suomea asuvien ihmisten kanssa.

“

”Kun Johannalle vähitellen valkeni, että teologi voisi tarkoittaa muutakin kuin pappia tai uskonnonopettajaa, hän tunsii löytäneensä oman alansa.”

Siiri Heiskanen

Yksi viikon kohokohdista on tiedekunnassa on keskiviikon sählyvuoro.

ILMEISEN SOVELTUMATON PAPIKSI

Ilmeisen soveltumaton papiksi”, päätti Tampereen hiippakunnan tuomiokapituli puolitoista vuotta sitten rovasti Risto Soramiehstä. Soramies oli puoli vuotta aikaisemmin vihitty Luther-säätiön piispaksi ja ottanut johtoonsa vasta perustetun Lähetyshiippakunnan. Soramies ei enää ole pappi siinä kirkossa, jonka jäsen hän on. Rovasti hän on yhä, se on arvonimi ja kukaan ei kai oikein saanut selville miten tämä kunnianosoitus voitaisiin peruuttaa.

Piispa Soramies on saapunut keskustelutilaisuuteen teologian ylioppilaiden vieraaksi. Lähetyshiippakunnan piispa esittäytyy ja kertoo Lähetyshiippakunnasta. Muuta agenda ei ole ilmoitettu. Tämä näyttää riittäneen herättämään kiinnostuksen. Yleisöä on paikalla kolmiskymmentä, niin opiskelijoita kuin pappejakin.

Heti ensimmäisenä piispa Soramies haluaa tehdä selväksi, ettei ole harhaoppinen. Hän viittaa Tampereen hiippakunnan tuomiokapitulin päätöseen erottamisestaan: ”Soramiehen muistutus siitä, että tuomiokapituli ei ole arvostellut häntä tunnustuksesta poikkeamisesta, pitää myös paikkansa.” Tästä Soramies on ylpeä.

– Kukaan ei ole sanonut, että olisin poikennut kirkon tunnustuksesta tai levittänyt harhaoppeja. En ole. Siitä minulla on mustaa valkoisella, muistuttaa Soramies.

Päinvastoin, Soramiehen mukaan kirkko tässä on harhaoppinen tai ainakin väärässä. Hän nostaa esiin kaksi päätöstä, joilla kirkko on noussut Jumalan sanaa ja tunnustusta vastaan. Ensimmäinen oli vuonna 1986 tehty päätös vihkiä naisia pappisvirkaan. Toisena Soramies nostaa esiin sen, että piispat vuonna 2011 suostuivat ottamaan vastaan tehtävän laatia pastoraalinen ohje vapaamuotoisesta rukouksesta parisuhteensa rekisteröineiden kanssa ja hei-

Samuli Suonpää

dän puolestaan. Näistä kannoista Lähetyshiippakunta usein tunnetaankin, mutta Soramiehen mukaan tärkeintä eivät ole yksittäiset päätökset vaan laajemmat periaatteet.

Piispojen olisi pitänyt kieltäytyä Jumalan sanan vastaisesta tehtävästä, on Soramies sanonut. Ja tässä perusongelma hänen mielestään onkin. Järjestelmä, jossa kansa hallitsee kansankirkossa, jossa opista päätetään demokraattisesti, on Soramiehelle kauhistus. Kansankirkkoa johtaa kansa, eivät piispat. Tämän järjestelmän hedelmät, demokraattisesti syntyneet päätökset, ovat Soramiehen mukaan tehneet keskeisen osan kirkkokansasta kodittomaksi. Jumalan sana, tunnustus ja pappisvala vaativat häntä huolehtimaan tämän kodittoman kirkkokansan hengellistä tarpeista. Näitä tarpeita varten Lähetyshiippakunta perustettiin, vakuuttaa Soramies, ei horjuttamaan kirkkoa. Ja näitä seurakuntalaisia palvelevia pappeja piispa Soramies kaitsee.

Lähetyshiippakunnan messuissa käy säännöllisesti arviolta 1.500 seurakuntalaista. He maksavat yli 20 papin palkat. Piispa Soramies on eläkeläinen ja tekee työtään ilman rahallista korvausta. Lähetyshiippakunnan taloudesta kysyttäessä Soramiehen äänessä on kuuluvissa tiettyä ylpeyttäkin.

– Lahjoituksin. Lahjoitusvaroin meidän toimintaamme hoidetaan. Seurakuntalaiset kokevat sen tärkeäksi, tukemisen arvoiseksi. Ilman pakkoa.

Myös papistiaan Soramies kehuu estottomasti.

– Uskallan sanoa, että meidän pappiemme teologinen osaaminen on Suomen huippua. Meidän pappimme ovat sivistyneitä ja arvostavat yliopistoteologiaa. He osaavat hyödyntää sitä arkityössänsä. Luulen, että Lähetyshiippakunnan pappien osaaminen alkukieltenkin osalta on parempaa kuin keskimäärin.

Kuulostaa siltä, kuin Lähetyshiippakunnalla olisivat Suomen parhaat papit ja parhaat seurakuntalaiset. Ilmankos kansankirkossa harmitellaan. Suomen evankelis-luterilaisesta kirkosta puhuessaan Soramies tosiaan käyttää johdonmukaisesti nimitystä kansankirkko. Se ei ole mairitteleva termi, kun sen vastakohtana on Kristuksen kirkko. Mutta muutakaan kirkkoa Soramiehellä ei ole.

– En ole eronnut kirkosta enkä sitä suunnittele. Mutta en minä myöskään usko, että kirkon jäsenyys on näin yksinkertainen asia kuin julkisuudessa näkyy. Puhutaan kansankirkosta ja siitä, että edelleen yli puolet suomalaisista kuuluu evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Todellisia kirkon jäseniä ovat seurakuntalaiset, jotka ovat osallisia armonvälineistä. Käyvät messussa, siis. Heitä on vain prosentti suomalaisista. Paljon vähemmän kuin kirkollisvaaleissa äänestäjiä, Soramies korostaa. Tässä kirkossa on päättäjiä enemmän kuin jäseniä.

Toisin on Lähetyshiippakunnassa. Lähetyshiippakunnassa ylintä päätösvaltaa käyttää papistosta ja maallikkoedustajista koostuva hiippakuntakokous. Paitsi silloin, kun on kyse tärkeistä asioista. Hengellisissä asioissa ja teologisissa kysymyksissä hiippakuntaa johtaa yksiselitteisesti piispa, apunaan kuusihenkinen konsistori. Tätä kirkkovenettä eivät maallikot heiluta. Se aikoo pitäytyä oikeassa opissa kansankirkon menettäessä otteensa.

– Ei tämä mikään profetia ole, mutta näen kirkon kehityksen alaspäin aivan hirvittävänä. Jo viimeisten kymmenen vuoden ajan on muutos huonompaan

Ella Luoma

ollut dramaattinen ja tämä kehitys näyttää jatkuvan. Kirkossa huomio kiinnittyy uhkaavaan taloudelliseen katastrofiin. Lähetysshiippakunnan papisto on kiinnostuneempi seurakuntalaisista.

Soramies kuitenkin kiistää toivovansa pahaa kirkolle. Ei hän toivo sille myöskään taloudellisia vaikeuksia.

– Enhän minä mikään kommunisti ole! Minusta on hienoa, että kirkolla on

rahaa. Mutta sisällön kanssa on nyt isoja ongelmia. Kirkko on hengetön eikä sano mitään. Vai muistatteko te, mitä kirkko olisi viime aikoina sanonut? On, kuin ei tarvitsisi olla mitään mieltä. Puhutaan korulauseita. Esimerkiksi ilmastomuutoksesta kirkossa kyllä puhutaan, mutta ei niinkään uskonnollisista asioista ja Jumalan sanasta. Kun ei puhuta, tulevat muut kuin kirkko ääneen. Kirkko menettää merkitystään.

Lähetysshiippakunnan nettisivuilla esitettyyn kysymykseen siitä, onko Lähetysshiippakunta oma kirkkonsa, ei oikein suoraa vastausta saa. Sivujen mukaan Lähetysshiippakunnalla on ”selvästi oman kirkon piirteet”. Se ei kuitenkaan ole rekisteröity uskonnollinen yhdyskunta, vielä.

– Me emme ole halunneet rekisteröityä omaksi kirkkokunnaksi, sillä emme ole halunneet kannustaa seurakuntalaisiamme eroamaan kansankirkosta, vastaa Soramies. Mutta kai se on myönnettävä, että tämän tien päässä hyvin todennäköisesti on oma kirkkonsa.

Kun Soramieheltä kysyy, voitaisiinko vielä tehdä täyskäännös ja palata kirkon piiriin, on vastaus selvä, muttei kovin toiveikas.

– Meille, jotka kirkko on jättänyt kodittomiksi, pitäisi jättää tilaa kirkon piirissä. Ei tässä muusta ole kysymys.

Käytännössä tämä tarkoittaisi sitä, että kirkossa voisi jatkossakin toimia seurakuntia, joissa naisella ei ole oikeutta pappisvirkaan.

– Ei kenelläkään ole oikeutta pappisvirkaan, Soramies korjaa. Ei pappeus ole mikään oikeus. Se on kutsumus ja joskus raskaskin velvollisuus. Ja on tärkeää, että kutsumus tulee ulkoa. Seurakunta kutsuu papputeen, ei siihen pidä itse niin olla pyrkimässä. Ja Jumalan sana kertoo, kuka papiksi sopii.

Yleisö, joka keskustelua on seurannut, on silminnähden vaivaantunut. Kysymyksiä on esitetty paljon vähemmän kuin opiskelijoilla yleisötilaisuuksissa on tapana. Piispa Soramiestä ei haasteta samalla tavalla kuin on haastettu Kai Sadinmaata ja Marja-Sisko Aaltoakin. Puhuttelu on kunnioittavaa eikä kukaan kysy, onko piispa oikea piispa. Eivät kaikki Soramiestä ehkä piispana halua pitää, mutta piispalta hän näyttää ja piispalta kuulostaa. Oli sitten pappi tai ei.

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys järjestää Kahvia ja Bullaa-keskustelutilaisuuksia opiskelijoiden olohuoneessa tiedekunnalla. Tilaisuudet ovat kaikille avoimia ja niistä tiedotetaan TYT:n viikkosähköpostissa, nettisivuilla ja Facebookissa. Piispa Risto Soramies oli teologian ylioppilaiden vieraana 16.2.2015. Tilaisuudet ovat kaikille avoimia ja niistä tiedotetaan TYT:n viikkosähköpostissa, nettisivuilla ja Facebookissa.

TEOLOGIN POLKU IT-A

Atte Tolonen

Eteläkarjalainen maalaispoika Mikko lähti 19-vuotiaana kotipitäjästään Ruokolahden kunnasta ja päätyi Helsinkiin, opiskelemaan teologiseen tiedekuntaan. Teologian opinnot alkoivat 1995. Nyt Mikko Myllys on pohjoismaisen IT-alan pörssiyhtiön Innofactorin johtotehtävissä – yhtiön, jonka liikevaihto on yli 30 miljoonaa euroa. Mikko on myös ”n:nnen vuoden” teologian opiskelija.

Mikko Myllys, miten päädyit teologisesta tiedekunnasta Microsoft-pohjaisia IT-ratkaisuja toimittavan yrityksen Innofactor Oyj:n palvelukseen?

”Näen kaksi opiskelun ulkopuolista seikkaa aivan keskeisenä. Ensimmäinen on ylioppilaskoti Konviktilla asuminen. Siellä asui siihen aikaan jotakuinkin nelisenkymmentä teologia, omasta vuosikurssistani aina viidenteen vuosikurssiin asti. Yhteisö muodostui oman identiteettini kannalta keskeisemmäksi kuin oma vuosikurssini. Vuosikurssillani ei ollut ikäluokkaani vanhempia ihmisiä tai alanvaihtajia. Valtaosa oli pari vuotta yo-kirjoitusten jälkeen opiskelemaan tulleita. Konviktissa oli taas eri-ikäisiä ihmisiä.”

”Toinen keskeinen asia oli järjestötoiminta TYT:ssä ja ylioppilaskunnassa. Ei-teologiaan liittyvät valmiudet, kuten merkittävät kontaktit seurakuntien työntekijöihin, nousevat sieltä. Nyt näitä kontakteja voi hyödyntää, sillä merkittävä osa asiakaskunnastamme on seurakuntia. Yritysmailman

Matias Koponen

käytäntöihin ja toimintamalleihin pääsin tutustumaan HYYn edustajiston, HYY Yhtymän, sekä ylioppilaskunnan hallituksen kautta. Näitä valmiuksia eivät pelkästään teologian opinnot tuota.”

Mammonan palvelukseen

Myllys päätyi Innofactoriin töihin Helsingin tuomiokirkkoseurakunnan kirkkoherranviraston kautta. Myllys oli siellä töissä hallintosihteerinä vastualueenaan seurakunnan hallintoasiat ja kirkkoherranvirasto. Siinä yhteydessä hän pääsi tutustumaan yrityksen toimitusjohtaja Sami Ensioon.

”Kun Helsingin seurakuntayhtymä alkoi ottaa käyttöön Innofactorin toimittamaa sähköistä kalenterijärjestelmää, olin mukana käyttöönottoprojektissa seurakunnan puolelta ja Sami (Ensio) taas toimittajan puolelta. Jos projektissa oli ongelmia, soitin suoraan Samille, joka vastasi auliisti. Sitten Sami tarjosi töitä. Se kuulosti mielekkäältä ja hyppäsin mammonan palvelukseen vuoden 2006 alusta”, Myllys kertoo. ”Olen naureskel-

ALAN JOHTOTEHTÄVIIN

lut välillä, että Sami palkkasi minut tehtävään, ettei enää tarvitsisi vastata puheluihin, joita tein vielä ollessani töissä seurakunnalla.” Myllys rekrytoitiin palvelukseen työntekijänumerolla 24. ”Nyt meitä on 430”, Myllys naurahtaa.

Yritys on kasvanut voimakkaasti: liikevaihto oli vuonna 2009 6,9 miljoonaa euroa ja vuonna 2013 noussut jo 32,7 miljoonaan. Kauppalehden Pörssivuoden 2013 menestyvät listaus nosti Innofactorin ykköseksi Helsingin pörssissä. Innofactor on kasvanut sekä orgaanisesti oman toiminnan laajentamisen kautta, että yritystostoin. ”Olemme ostaneet liiketoimintoja tai kokonaisia yrityksiä keskimäärin yhden vuodessa. On ollut hienoa olla katsomassa, kun liiketoiminta laajenee ja kasvaa. Esimerkiksi työntekijöiden määrä on noussut kaksikymmenkertaiseksi”, Myllys toteaa.

Myllys vastasi aluksi seurakuntien ja järjestöjen liiketoiminnasta, mutta kun yritys kasvoi ja oma vastuualue laajeni, hän siirtyi johtamaan omaa liiketoimintayksikköä. Seurakunnille Innofactor myy Prime -järjestelmäänsä toiminnan ohjaukseen ja ryhmätyöstentelyn sekä sähköisen asiointin alustaksi. Yritys myy palvelujaan myös kunnille, yrityksille, yhdistyksille, sekä valtionhallintoon. Tämän vuoden alusta alkaen Myllys on vastannut Innofactorin asian- ja dokumenttienhallinnan, henkilöstöhallinnon sekä laatu- ja johtamisprosessien hallinnan ratkaisuisista.

Mitkä opiskeluaikana hankitut kokemukset ovat auttaneet työelämässä?

”Teologian maisterin tutkintoon ei sisälly yrityspuolta, jos miettii työllistymistä kirkon ja koululaitoksen ulkopuolella. HYY Yhtymän ja talousjohdon puolella opin talousasioiden ymmärtämistä, mitä budjettiseuranta on, mitä tilinpäätöksessä tehdään, mihin tasetta käytetään.”

”HYYn kautta pääsee vuoropuheluun työelämässä olevien asiantuntijoiden kanssa. He toimivat samalla mentorin roolissa. Mentorin tulee välittää tietoa siitä, miten tuodaan oma ammatti- ja asiaosaaminen päätöksentekoon. Asiantuntijat kertovat omasta osaamisestaan ja siitä, miten tietoa voidaan soveltaa ylioppilaskunnan käyttöön. Opiskelijat

tekevät lopulta päätöksen, koska edustavat omistajaa, kulloistakin ylioppilaskunnan omistajien sukupolvea. Ylioppilaskunnan kautta pääsee kasvattamaan tietotaitoaan, luomaan verkostoja, sekä kasvattamaan valmiuksia päätöksentekoon ja vastuunottoon.”

”TYT:n toiminnan kautta pääsin tapaamaan kirkollisten järjestöjen toimijoita, mistä oli hyötyä työllistymisen näkökulmasta myöhemmin. Verkostojen merkitys nousee työelämään siirtymisen kynnyksellä entistä suuremmaksi. Verkostojen kautta myös työnantaja saa

Teologian maisteri kilpailee kirkon ja koululaitoksen ulkopuolella humanistien, valtiotieteilijöiden ja kasvatustieteilijöiden, mutta harvoin teknillisten alojen ihmisten kanssa.

kuulla millainen työnhankija on kyseessä. Yrityksen näkökulmasta miettään, miten saadaan mahdollisimman hyvä työntekijä niin, että henkilöstökustannukset ovat sopivassa suhteessa tietotaitoon ja tehtävään, johon ollaan rekrytoimassa.”

Miten tiedekunta voisi edesauttaa työelämään pääsyä?

”Teologien sisäänottoa ohjaavat kirkon ja koululaitoksen työmarkkinat. Teologian maisteri kilpailee kirkon ja koululaitoksen ulkopuolella humanistien, valtiotieteilijöiden ja kasvatustieteilijöiden, mutta harvoin teknillisten alojen ihmisten kanssa. Työelämän valmiuksien luomisen kannalta on haastavaa, että kirkon ja koululaitoksen ulkopuolella ovat muun muassa IT-ala, rakennusala, kunnat, kaupungit sekä valtionhallinto. Ei-tyypillisiin tehtäviin rekrytoinnin tueksi voisi luoda neuvottelukunta-tyyppisen ratkaisun: tiedekunnan, TYT:n ja yritysten yhteisen foorumin, jossa työllistymiseen liittyvistä kysymyksistä voidaan keskustella ja työllistymistä tukea. Tiedekunnan on helppo keskustella kirkon ja koululaitoksen kanssa. Näihin instansseihin tiedekunnalla on jo tiivis suhde oppilaitosluonteensa vuoksi, mutta ei-formaali verkosto voisi olla tiedekunnalle hyödyllinen kirkon ja koululaitoksen ulkopuolelle työllistyvän joukon työelämäyhteyksien parantamisessa.”

Joskus linkki työelämään löytyy gradun kautta. Myllys kertoo seuraavaa: ”Aloitin vuonna 2000-2001 Reijo Työriinon vetämässä graduseminaarissa pääaineenani systemaattinen teologia. Aiheena minulla oli triniteetti kirkon historiassa ja Hilarius Poitiers’lainen. Poitiers’laista koskevat lähteet olivat latinaksi kriittisinä tekstilaitoksina, ja pohdin hänen rooliaan areiolaiskiistoissa. Vaihdoin kuitenkin käytännöllisen teologisen puolelle. Tein haastattelututkimuksen siitä, miten tietojärjestelmien käyttöönotot ovat muuttaneet seurakuntien työskentelytapoja, ja liitin tutkimukseen pari tapausesimerkkiä Helsingin seurakunnista. Olihan tämä tutkimus jo lähempänä nykyistä työtehtävääni kuin 300-luvun areiolaiskiistat” Myllys naurahtaa.

NÄYTTELIJÄ SEKÄ TEOLOGI

Mikko Parikka, eli Salattujen elämien Jiri Viitamäki aloitti opinnot Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa syksyllä 2013. Selvitimme, miten voi yhdistää näyttelijänuran ja teologian opinnot.

Valdemar Artte

**Työkaverini
Salkkareissa ovat
ottaneet opintoni
erittäin hyvin vastaan.**

Ensimmäisen kerran Parikka haki lukemaan teologiaa vuonna 2009. Tällöin kuitenkin vakava loukkaantuminen amerikkalaisessa jalkapallossa karkotti lukuinnon pääsykokeisiin, eivätkä yliopiston ovet auenneet. – Elin silloin melko syvissä vesissä. Olin päättänyt lähteä edellisestä työpaikastani, joten minulla ei ollut oikein mitään. Veljeni, jonka kanssa asuin, päätti ilmoittaa minut Salattujen elämien koekuvauksiin. Ajattelin, että kai sitä voisi kokeilla.

Lopulta Parikka pyrki tiedekuntaamme uudestaan vuonna 2013 haaveenaan valmistua uskonnonopettajaksi ja pääsi sisään. Näyttelijänuran sekä teologian opintojen yhdistäminen on haastavaa, mikä näkyy myös kertyvässä opintopistemäärässä.

– Työkaverini Salkkareissa ovat ottaneet opintoni erittäin hyvin vastaan. Tuntuu, että he ovat jopa hiukan ylpeitä siitä, että joku pystyy yhdistämään työt ja yliopisto-opinnot. Myös työnantajani on tullut asiassa vastaan. Esimerkiksi viime vuonna pystyin suorittamaan kreikan opinnot.

Viime vuosina teologiseen tiedekuntaan

on päässyt opiskelemaan julkisuudesta tuttuja henkilöitä. Parikan mielestä tätä voisi hyödyntää tuomalla esiin teologian oppiaineiden sisältöä ja tärkeyttä yhteiskunnassamme. Hän ei itse koe, saaneensa erityiskohtelua julkisuudessa esiintymisestään huolimatta.

Mutta ovatko teologian opinnot auttaneet häntä näyttelemisessä, tai kenties päinvastoin?

– Kyllä työ näyttelijänä on antanut tässä tapauksessa enemmän. Esiintyminen ja vuorosanojen harjoittelu ovat antaneet valmiuksia myös yliopistolla toimimiseen. Esiintymiskokemuksesta huolimatta puheviestinnän kurssilla esiintyminen jännitti: ei ollut roolia, jonka taakse piiloutua, ja yleisöä oli vähän.

Kysyttäessä tulevaisuudesta Parikka toteaa, että aikoo suorittaa teologin tutkinnon loppuun saakka, jatkuivat työt Salatuissa elämissä tai eivät. Haastattelun lopuksi on vielä kysyttävä, sopsivatko teologian opinnot Jiri Viitamäelle.

– Hah, eivät varmasti. Jiri on enemmän toiminnan mies, eikä hän pidä opiskelusta.

Mikko Parikka

- syntynyt vuonna 1988
- harrastaa amerikkalaista jalkapalloa
- suomalainen näyttelijä, joka tunnetaan parhaiten roolihahmostaan Jiri Viitamäkenä Salatut elämät –sarjassa
- aloitti teologian opinnot syksyllä 2013

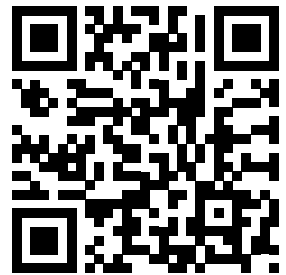

SUOMEN KIRKOT

Videosarja avaa
uuden ikkunan
Suomen kirkkoihin

Jokainen Suomen kirkko on yksilö. Jokaisella kirkolla on oma, erikoislaatuinen historiansa – ja tarinansa. Mitä niissä on vuosien varrella tapahtunut? Miten ne saivat alkunsa? Miten niiden arkkitehtuuri muotoutui ja mitä maalaukset kertovat? Kuvallisesti ja äänellisesti maalattu historiikki tuo kaukaiset tapahtumat nykypäivään kiehtovina kertomuksina.

Ota yhteyttä ja pyydä tarjous kirkkovideon suunnittelusta ja toteutuksesta.

Katso sarjan
ensimmäinen osa:
intv.fi/kirkot

inTV.fi

Tuottaja
Mikko Joona
040 170 6851
mikko@intv.fi

Tuottaja
Lasse Verkko
040 588 6348
lasse@intv.fi

USKONNON ASEMASTA KONFLIKTEISSA

Religion, Conflict and Dialogue (RCD) on toinen tiedekuntamme kansainvälisistä maisteriohjelmista. Sen opetus alkoi viime syksynä ja siinä tarkastellaan uskontojen monenlaista osallisuutta konflikteissa. Mutta miten ohjelma oikein syntyi? Haastattelin RCD-ohjelman vastuupettaja Jaana Hallamaata asian tiimoilta.

»RCD syntyi yliopiston tarpeesta luoda kansainvälinen maisteriohjelma», Hallamaa aloittaa. »Ensin tiedekunnassa suunniteltiin Religion and Society -tyyppistä ohjelmaa, mutta suunnitteluryhmässä havaitsimme maailmalla olevan sellaisia jo rutkasti entuudestaan.» Niinpä suunnitteluryhmässä todettiin, että olisi järkevämpää luoda jotain uutta. »Konfliktien tutkimiseen keskittyviä ohjelmia on muualakin, mutta ei sellaista, jossa tarkasteltaisiin laajemmin uskonnon asemaa konflikteissa», Hallamaa lisää.

Idea ohjelmasta syntyi vuoden 2013 keväällä ja sen jälkeen kaikki eteni nopeasti: jo saman vuoden lopulla vastaanotettiin ensimmäisten opiskelijoiden hakemukset ohjelmaan. Hakemuksia saapui lopulta yli 50, joiden joukosta ohjelmaan valikoitui 10 opiskelijaa. Suurin osa oli Aasiasta ja Afrikasta. Seuraavan vuoden haussa hakijoita oli jo yli 70, joista 15 valitaan. »Hyväksytyjen määrää päätettiin lisätä, sillä kansainvälinen tilanne on sellainen, että kaikki hyväksytyistä eivät välttämättä lopulta pysty saapumaan Suomeen. Lisäksi opiskelijoiden toisilleen luoma vertaistuki on tällaisessa ryhmässä voimavara», Hallamaa tarkentaa.

Luennoitsijoiden valitseminen ohjelmaan aloitettiin tarkastelemalla tiedekunnan henkilöstön osaamisalueita. Ne, joilla oli ohjelman teemojen kannalta oleellisinta tietoa, valittiin kurssien vastuupettajiksi. He ovat tieteentekijöiden ylväitä perinteitä kunnioittaen täy-

Marko Kivikoski

”Valmiita vastauksia ei kukaan pysty antamaan, mutta ajatteluvälineiden antaminen on ensisijaisen tärkeää asioiden ymmärtämiseksi.” – Professori Hallamaa

dentäneet omaa tietämystään kursseja luodessaan: »Kaikkia yksiköitä on opetuksessa hyödynnetty ja yhteistyötä tehdään myös ulkopuolisten asiantuntijoiden kanssa», Hallamaa sanoo.

Ohjelmaa pyritään lisäksi kehittämään jatkuvasti. Esimerkiksi professori Risto Saarisen johtama Reason and Religious Recognition -huippuyksikkö tekee tutkimustyötä, jonka tulokset integroidaan hyödyttämään tulevia RCD-opiskelijoita. »Huippuyksikkö tulee vastaamaan kahdesta isosta opintojaksosta ja heidän tutkimuspanoksensa hyödyttää suoraan RCD-ohjelmaa», Hallamaa painottaa.

RCD:n tavoitteena on antaa opiskelijoille valmiudet ymmärtää, millainen rooli uskonnoilla konflikteissa on. »Valmiita vastauksia ei kukaan pysty antamaan, mutta ajatteluvälineiden antaminen on ensisijaisen tärkeää asioiden ymmärtämiseksi», Hallamaa toteaa. RCD:n vahvuksina Hallamaa näkee kansainvälisyyden ja modernin teeman. »Tätä kautta avautuu koko maailma!», hän painottaa. »Ohjelmassa pääsee tutustumaan asioihin, joista muuten kuulisi vain tiedotusvälineiden kautta».

Hallamaa on oikeassa; konfliktit ovat nykypäivää ja ainakin mediassa uskonnot nousevat monesti niiden keskiöön. Valitettavasti.

Seuraava haku ohjelmaan on joulukuussa 2015.

Minä aion hakea. Entä sinä?

PARTA-MOOSES VAI SISSI-MOOSES?

Mennyt vuosi jäi elokuvia seuraavan teologin mieleen raamattuelokuvien vuotena. Russell Crowe vanha-testamentillisissa paatinrakennuspuuhissa, Christian Bale Mooseksena, Nicholas Cage ällistelemässä yhtä evankelikaalista versiota maailmanlopusta, ja naulasipa jokin nimettömämpi ryhmä Jeesuksenkin ristille. Kaikkia filmejä yhdisti niiden sama tulenkatkuinen kritiikki jo ennen kuin kukaan oli niitä valmiina nähnytkään. Mutta mitä pitäisi ajatella joukon huomattavimmista ja kalleimmista tuotoksista?

Darren Aronofskyn Noah on hurjan arvostelun uhallakin radikaali ja kunnianhimoinen. Ridley Scottin Exodus: Gods and Kings taas pyrkii olemaan liiankin uskollinen alkuperäistekstille, eikä juonesta löydy juuri yllätyksiä tai kiinnostavaa hahmokehitystä. Kyseessä on kuitenkin tarina, jota on kerrottu kirjaimellisesti tuhansia vuosia. Joku olisi voinut laittaa kätensä Scottin olkapäälle ja kertoa, että on ihan okei olla välillä innovatiivinen.

Silloinkin kun Scott päättää poiketa Raamatun kertomasta, tapahtuu se niin nykyajalle tyyppillisillä tavoilla, ettei yllätyksistä voi puhua. Keppiin nojaavan Parta-Mooseksen sijaan Bale esittää Sissi-Moosesta, joka ottaa tarinassa ohjat omiin käsiinsä kouluttamalla orjista vastarintataistelijoita. Lisäksi tekstistä poiketaan palavan pensaan luona, missä mudassa rähmällään makaava Mooses näkee näyn lyötyään ensin päänsä valtavaan kiveen. Raamatunkohdan arvokkuus on tässä luonnollisesti tiessään, ja kohtaus jää kenties pettymykseksi niin uskonnolliselle kuin sekulaarillekin katsojalle.

Sekä Exodusta että Noahia tarkastellessa mieleen tulee heti molempien elokuvien alkuperäistekstejä sotaishampis sisältö. Exodus ei ala kertauksella heprealaisten alkuvaiheista Egyptissä tai

Ossi Hyvärinen

**Tämän vuosikymmenen
uskontoelokuvien
viihdearvoa on
ilmeisesti nostettava jos
ei seksillä niin ainakin
väkivallalla.**

edes Mooseksen syntymällä, vaan taistelukohtauksella, jossa jo aikuinen Mooses niittää heitteläisiä sotilaita lakoon vasemmalla ja oikealla. Myös Noah herkuttelee taisteluilla, joiden tarpeellisuudesta tarinalle voisi väitellä. Tämän vuosikymmenen uskontoelokuvien viihdearvoa on ilmeisesti nostettava jos ei seksillä niin ainakin väkivallalla, kuten poskettoman brutaali mutta varsin menestynyt The Passion of The Christ osoitti. Mutta koska en halua antaa ymmärtää, että elokuvaväkivalta olisi mielestäni erityisen paheksuttavaa, on todettava, että sekin täyttää tehtävänsä. Tekstille uskollisemmassa Exodus-keronnassa minuutteja olisi käytetty Mooseksen ja egyptiläisten noitien välisiin loitsutaisteluihin, mikä olisi ollut useista katsojista kummallista. Sekä Exodus, Noah kuin jo kymmenen vuoden ikään ehtinyt Passion ovat kuitenkin selkeästi vaihtaneet Hollywoodin vanhat konventiot nykyajan paljon verenhimoisempaan tarinankerrontatapaan. Noah on ehkä liiankin fantastinen avautuakseen yhdellä katselukerralla, mutta emotionaaliseltsä sisällöltään se vakuuttaa heti kerrasta. Exodus: Gods and Kingsiä vaivaa tempoileva rytmi ja pan-nukakuksi jäävä loppuklimaksi, mutta Balen näyttelijäsuoritus ja hienosti toteutetut vitsaukset pelastavat sen pahimmalta keskinkertaisuudelta.

PUHEITA JA PITKIÄ HELMOJA

Kyyhkysen toimittaja juhli ensi-
kertalaisena 162-vuotiaasta TYT:tä
Suomenlinnassa.

Kuvat: Sara Järvinen

Seitsemäntenä opiskeluvuotena eräs ystäväni tekee päätöksen puolestani. *Sun täytyy osallistua TYT:n vuosijuhlille edes kerran.* Huomaan maksavani osallistumismaksun, tilaavani maksimekon internetistä ja kiillottavani korkokenkäni luonnonmukaisella kenkäplankilla, jossa on selvästi aika paljon tervaa. Maatessani illalla sängyssä ei uni meinaa tulla tervanhajuisen asuntooni. En ole osallistunut mihinkään viralliseen akateemiseen pönötykseen koskaan, ellei sitsejä lasketa. Osaanko etiketin, pysyvätkö rintaliivirakennelmat pystyssä, miten valssia tanssitaankaan?

Juhlapäivän aamuna aurinko paistaa ja take away- kupin hymynaama ennustaa hienoa iltaa. Kannattelen pitkiä helmojeni ratikassa ja välttelen pysäkillä loskaa. Olen matkalla vuosijuhlamesseen Tuomiokirkkoon. Kompastelen helmoihini myös kirkossa, matkalla alttarille, alttarilla, palatessani alttarilta. Hartiani siveellisesti peittävä huivi heiluu missä sattuu ja menee sykkyrälle. Ei näitä vaatteita ole tehty elämistä varten, ystäväni neuvoo vieressäni.

Messu on juhlava ja hieno. Se on räätälöity meitä teologeja varten ja aloittaa Martti Nissisen teologiseen aktivismiin kehottavalla saarnalla hienojen puheiden sarjan, joka jatkuu läpi koko illan. Jälkeenpäin mietin, että puheet olivat illan parasta antia. Liian harvoin olen päässyt kuuntelemaan teologeilta teologeille räätälöityjä akateemisen itsetunnon nostatuspuheenvuoroja. Siitähän näissä on kyse. Kuraattori Janne Keränen kehottaa kuuntelijoi- taan olemaan asioista jotakin mieltä, teologian maisteri Heikki Uusitalo puhumaan rohkeasti Jumalasta. Dekaanin Ismo Dunderberg muistuttaa tiedekunnassamme tehtävästä huippu- tason tutkimuksesta. TYT:n kunniajäsen Raija

Ella Luoma

“Mitä pidemmälle ilta etenee, sitä suuremmaksi asian- tuntijaksi tunnen itseni.”

Sollamo nostaa esille ajankohtaisia ja vaikeita- kin teemoja. Samoin tekevät muiden yhdistys- ten edustajat puheenvuoroissaan. Varadekaani Risto Saarinen asiantuntijoi meille rakkaudesta.

Itse juhliin siirrymme Suomenlinnan lautalla ylioppilaslakki päässämme (toim. huom. emme vielä päässämme) ja TYT-hymniä laulaen. Kaikki on kovin tyylikästä. Ensimmäisen ker- ran tämä tyylikkyys murenee vasta jatkoilla Ry- my-Eetussa. Jatkojen jatkoilla alasaunalla siitä ei ole enää mitään jäljellä. Mutta kun lautta kul- jettaa meidät Suomenlinnan Tenalji von Fersen- niin viinilasien ja omilla nimillämme varustet- tujen pöytien äärelle, sipsutamme vielä hienosti korkokengissä ja astelemme suorasekäi- sinä puvuissamme paikalle. Nostamme maljan, ensimmäisen, toisen, kolmannen. Vaadimme saada laulaa ja rummutamme käsillämme pöy- tää, kun joku sanoo jotain oivaltavaa. Muutaman viinilasillisen jälkeen ainakin oman pöytäseuru- eeni tunnelma on riehakas. Mitä pidemmälle ilta etenee, sitä suuremmaksi asiantuntijaksi tunnen itseni. Arvokkaaksi osaksi yhteiskuntaa, uskonnollisen osaamisen johtotähdeksi. Juhla- puheet ja viini ovat tehneet tehtävänsä.

Seuraavana aamuna makaan kotonani vessan lattialla. Se tuntuu mukavan viileältä. Hytisen ja mietin, ketkä lähtivät tästä vielä Silliamiaiselle.

Kiitoksia tästä kokemuksesta, 162-vuotias TYT ja etenkin kaikki te, jotka laitoitte omaa ai- kaanne huikeasti likoon illan syntymiseksi.

PUHEENJOHTAJALTA

Ainoa pysyvä asia on muutos. Tuon lauseen paikkansapitävyyden näkee erityisesti opiskelijajärjestöjen toiminnassa. Yksivuotiset kaudet ja joka vuosi mukaan tulevat ensimmäisen vuoden opiskelijat takaavat sen, että TYT saattaa näyttää peräkkäisinä vuosina aivan erilaiselta. Sama pätee TYT:n kustantamaan Kyyhkyyseen. Etsipä jostain käisi kaksi tai kolme vuotta vanha Kyyhkynen ja vertaa sitä tähän lehteen. Yhtä näkyvät muutokset ovat mahdollisia kaikissa opiskelijajärjestöissä.

Maailemankuvani muuttui jonkin aikaa sitten, kun osallistuin olut-tastingiin ensimmäistä kertaa elämässäni. Kymmenen hengen osallistujajoukosta tunsin entuudestaan noin puolet, ja heistäkin vain muutaman hyvin. Näiden kymmenen vieraan sankarin kanssa olin päätenyt minulle entuudestaan vieraaseen publiin, jonka olemassaolosta en ollut kuullutkaan, vaikka olen asunut sen lähellä jo pari vuotta. Koko tilanne oli ensin vähän outo. Muutaman oluen jälkeen selvisin kuitenkin alku-ujoudestani, ja loppuilta sujui erittäin mukavasti. En ehtinyt edes katsoa kelloa, kun pubissa jo näytettiin valomerkkiä. Salaa toivon, että pääsisin takaisin pian uudestaan.

Tomi Tabell

En osallistunut olut-tastingin järjestämiseen ja osittain sen takia hieman jännitinkin sitä. Tapahtuma näet oli TYT:n järjestämä, mutta järjestäjänä oli aivan tuiki tavallinen rivijäsen – jäsen, joka on kyllä hengaillut yhdistyksen tapahtumissa, mutta ei ole aktiivisesti ottanut tapahtumien järjestämisessä roolia. Neuroottisempi aivopuoliskoni teki varasuunnitelmia sen varalta, että päättäni vaadittaisiin vadille katastrofin seurauksena. Huoleni katosivat kuitenkin minuuteissa, kun huomasin että paikalla oli riittävästi osallistujia, järjestelyt pubin kanssa olivat kunnossa, ja kaikki osallistujat vaikuttivat viihtyvän. Laskukin saatiin maksettua ilman erimielisyyksiä.

Kerron tästä, koska toivon jäsenemme osallistuvan jatkossa toiminnan järjestämiseen entistä rohkeammin. Yhdistys on kuluvan vuoden aikana ehtinyt järjestää jo vaikka mitä. Virkailijat ja luottamusopiskelijat ovat järjestäneet tapahtumia, juhlia ja ekskursioita villillä energialla, eikä vauhti näytä hidastuvan. Päinvastoin. Tämän vuoden aikana yhdistys kiinnittää huomiota erityisesti siihen, että yhdistyksen jäsenten on helpompi ideoida, suunnitella ja toteuttaa erilaisia tapahtumia. Yhdistys tulee tarvittaessa apuun tapahtuman toteuttamisessa ja voi auttaa esimerkiksi tapahtumasta tiedottamisessa. Vielä ehdit mukaan!

Muutoksesta huolimatta osa asioista tullaan tekemään samalla tavalla kuin ennen. Tiedekunnan ja opiskelijoiden väleihin tullaan jatkossakin panostamaan, eikä yhdistys unohda rooliaan teologian opiskelijoiden edunvalvojana. Samalla toivon, että yhdistyksen jäsenet voivat jatkossakin saada rakkaita ja onnellisia muistoja yhdistyksen kautta. Mistä tuleekin mieleeni: voisiko joku oikeasti järjestää meille toisen olut-tastingin? Tai jotain ihan muuta?

S-PANKKIN ILMAISET ILOT

S-PANKISSA
PERUSPANKKI-
PALVELUT OVAT
S-ETUKORTIN
KÄYTTÄJILLE
MAKSUTTOMIA.

OTA KAIKKI HYÖTY
IRTI JA OHJAA
PALKKASI
TAI ELÄKKEESI
S-PANKKIIN.

LISÄTIETOA
[S-PANKKI.FI](https://www.s-pankki.fi)

S-Pankki

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJAJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- * neuvontaa ja koulutusta
työllisyysasioissa
- * Crux-lehden postiluukkuusi
- * matkavakuutuksen
- * mahdollisuuden hakea
matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä
Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan
erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET
www.pappisliitto.fi